

IN EEN ROLSTOEL OP EEN

Toen Wendy (47) op haar 23e door een virusinfectie in een rolstoel kwam moest ze haar toekomstbeeld bijstellen. Twintig jaar later laat ze zich nergens door tegenhouden: samen met man Marcel (53) trok ze een jaar door Spanje.

DROOMREIS

Wendy: 'Zolang ik me kan herinneren heb ik de droom gehad om tijdelijk in het buitenland te wonen. Als ik niet in een rolstoel terecht was gekomen, was ik als twintiger ongetwijfeld vertrokken naar een ver oord, maar nu moest ik leren omgaan met mijn nieuwe situatie, een moeizaam en emo-

'Het mooiste bankje van de wereld in Galicië met uitzicht over de Atlantische Oceaan.'

PRACHTIGE NATUUR!

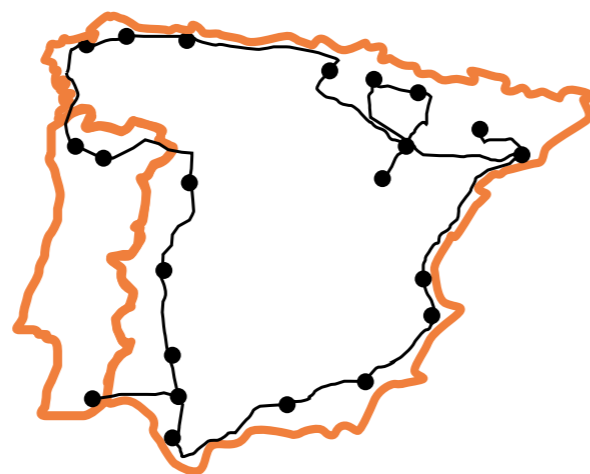
Over de vlonderplanken van Corrubedo.

Sangria in Granada op mijn verjaardag.

Voorlezen op de Nederlandse school in Torremolinos.

FIETSEN IN EXTREMADURA

Op het pleintje voor het klooster van Guadalupe.

tioneel proces waarin ik eerst vooral de dingen zag die ik niet meer kon. Langzaam leerde ik dat met de juiste aanpassingen en voorbereiding ook reizen nog mogelijk is. Marcel kon na een ernstige burn-out een sabbatical van een jaar nemen. Toen wisten we: dit is het moment. We zijn Spanje-fans, het land is goed bereikbaar en over het algemeen redelijk goed toegankelijk met de rolstoel.

MOOIE ONTMOETINGEN

Op een vroege ochtend in september stond onze Volkswagen Caddy, speciaal aangepast zodat ik er ook in kan rijden, klaar voor vertrek. Hij was van top tot teen volgepakt met kleding, onze fietsen, mijn douchestoeltje, zuignapbeugels om zelf in de douche en op het toilet te komen en een oprijplaat. Dankzij die hulpmiddelen hoef ik niet perse naar een accommodatie met invalidevoorzieningen. Maar er zijn beperkingen waar ik niet onderuit kom. Mijn rolstoel past bijvoorbeeld niet door een deur die smaller is dan zestig centimeter.

Mentaal waren we al maanden eerder aan deze reis begonnen: het was flink googelen en mailen om geschikte accommodaties te vinden. We boekten twee maanden vooruit en besloten dat we de rest gaandeweg konden uitzoeken. Een belangrijke stop in Spanje was Valencia: die stad heeft mijn hart gestolen en ik kom er, na een geweldige citytrip met mijn beste vriendin een paar jaar terug, regelmatig. Het is er minder toeristisch dan Barcelona, met een strand en veel groen binnen handbereik. Qua toegankelijkheid is Valencia een verademing: al het openbaar vervoer is rolstoelvriendelijk en zelfs bij de kleinste tapasbars hebben ze een aangepast toilet. Daar kan Nederland nog wat van leren.

In de kustplaats Dénia boekten we een appartement voor twee maanden: een mooie winterbestemming. Hier ontmoette ik een Nederlandse taallerares die op een school voor Nederlandse kinderen werkt. Ze vroeg me in haar klas te vertellen over mijn twee kinderboeken 'Renske met Wieren', over een achtjarig meisje dat in een rolstoel terecht komt. Ik wil er vooral mee laten zien dat iemand in een rolstoel niet eng of raar is. Ik hou van

de schaamteloze nieuwsgierigheid waarmee kinderen vragen stellen, van 'kun je in de achtbaan?' tot 'is het beter om in Nederland of Spanje te wonen als je in een rolstoel zit?' Uiteindelijk deed ik tijdens deze reis op vijf scholen verspreid over het land mijn verhaal.

Na nog een paar stops aan de prachtige maar toeristische costa's trokken we door de minder drukbezochte heuvelrijke binnenlanden van Extremadura, een ongerepte regio grenzend aan Portugal. We bezochten de mooiste dorpen, gadegeslagen door oude mannetjes op banken, die soms niet wisten wat ze zagen als ik voorbijreed met mijn elektrische handbike. Ondanks dat ik het gewend ben, kan het vervelend zijn als mensen staren. Maar ik had ook mooie ontmoetingen met oprecht nieuwsgierige mensen. Zoals de lieve oude man die zei dat hij zou sterven als ik daardoor weer kon lopen – waarop ik zei dat dat echt niet nodig was, want kijk wat ik allemaal nog kan!

'WAT NOU HANDICAP, MOET JE KIJKEN WAAR IK NU STA!'

DE BESTE KEUS OOIT

We bezochten ook Baskenland, Rioja, de Pyreneeën en Barcelona. Al dat reizen begon me op te breken: om de paar nachten verkassen kost veel energie en we hebben de zoektocht naar een geschikte slaapplek in niet-toeristische gebieden onderschat. Bij vier accommodaties konden niet verblijven omdat ze bij aankomst niet

rolstoelvriendelijk bleken. Dan voelde ik me echt beperkt door mijn rolstoel. Maar als ik dan boven aan een klif in Galicië uitkeek over de Atlantische Oceaan dacht ik: wat nou handicap, moet je kijken waar ik nu sta! Deze reis was de beste keus ooit: de milde temperaturen, de prachtige natuur en geweldige steden en dorpen, maar vooral het gevoel van vrijheid deed ons goed. Marcel kon met een schone lei weer aan het werk. Ik heb geleerd dat je als rolstoelgebruiker moet accepteren dat er tijdens je vakantie beperkingen zullen zijn: dan kun je je voorbereiden en teleurstelling voorkomen. Maar dat hoeft je er absoluut niet van te weerhouden een onvergetelijke reis te maken. Ik zie mezelf op mijn oude dag al zitten in de Spaanse winterzon. ■